Nro. 3.

FREDERYK AUGUST

z Bożéy Łaski Król Saski Xiąże Warszawski etc.

Wszem w obec i każdemu z osobna komu o tém wiedzieć należy, wiadomo czyniemy, że Sąd Nasz Kassacyiny Xięstwa Warszawskiego wydał wyrok następuiący: —

Działo się w Warszawie w Pałacu zwykłych posiedzeń Rady Stanu Krasińskich *zwanym, na posiedzeniu zgromadzonego Sądu Kassacyinego, dnia dziesiątego Stycznia tysiąc ośmset dwunastego Roku.*

SĄD KASSACYINY
Xięstwa Warszawskiego.

W Sprawie Ludwika Xiążęcia d'Eckmühl Marszałka Państwa Francuzkiego, Xięstwa Łowickiego dziedzica, zanoszącego rekurs przeciw wyrokowi Sądu Appellacyinego Wydziału pierwszego w dniu trzecim Grudnia tysiąc ośmset dziesiątego roku zapadłemu, przez Gerarda Gleia generalnego Kommissarza i Pełnomocnika, tudzież Mecenasa Antoniego Łabęckiego; mimo niestawienia się strony do kassacyi powołanéy, to iest Jana Borowskiego we wsi Patokach w Powiecie Sochaczewskim Departamencie Warszawskim zamieszkałego, gdy od udowodnionego mu na dniu pierwszym Sierpnia tysiąc ośmset iedenastego wręczenia rezolucyi Kommissyi Podań i Instrukcyi sprawę przyimuiącéy, czas artykułami 42. 44. i 46. Organizacyi Sądu Kassacyinego przepisany upłynął, a strona rekursuiąca sprawę popiera;

Maiąc sobie rapportem Kommissyi Podań i Instrukcyi przełożony następuiący stan sprawy:

Gerard Gley po nastąpionéy z Antonim Figiettym emfiteutycznym posiadaczem Woytostwa Kęszyc tranzakcyi, mocą któréy praw ostatniego nabył, wypuścił też Wieś powołanemu w sześcioletnią dzierżawę, antydatuiąc kontrakt od czasu w którym tenże powołany nieco dawniéy miał sobie od rekursuiącego woytostwo Kęszyce zadzierżawione. Obowiązał się Jan Borowski punktem trzecim pomienionego Kontraktu pięćset talarów iako rękoymią złożyć.

Gdy po dniu trzynastym Czerwca tysiąc ośmset dziewiątego, uchybionym terminie wypłaty przez Gerarda Gleia, Antoniemu Figiettemu umówionéy summy, tenże do posiadania Woytostwa powróconym został, i o to sądowa toczyła się rozprawa, Jan Borowski rugowany z dzierżawy, zapozwał teraz rekursuiącego, tak o wynagrodzenie stosownie do Art. 1746. Kodexu Napoleona, iako też o wynagrodzenie pretensyi gruntowych iuż to zrudunku, iuż z wyrugowania wynikłych.

Wydział nayprzód sporny Sądu pokoiu Powiatu Sochaczewskiego, mylnie tłumacząc rezolucyą Trybunału pierwszéy Instancyi Departamentu Warszawskiego powodowi wydaną, zamiast sądzenia *in possessorio*, wyrokował w sprawie głównéy, i stosuiąc się do Art. 1719. i 1721. Kodexu Napoleona, które obowiązuią puszczaiącego w dzierżawę, utrzymywać Dzierżawcę w spokoyném posiadaniu rzeczy zadzierżawionéy, tudzież do Art. 1746. tegoż Kodexu oznaczaiącego sposób wynagrodzenia dzierżawcy wieyskiego w przypadku sprzedaży, licząc przez niedotrzymane lat cztery co rok trzecią część umówionéy summy dzierżawnéy, ogołem wyrachowaną summę ośmtysięcy czterdzieści złotych powodowi od pozwanego przyznał, w celu zaś sprawdzenia innych pretensyi Kommissyą na grunt wyznaczył;

Wyrok ten w niewłaściwym sądzie zapadły zniszczył Trybunał pierwszéy Instancyi, lecz stosuiąc się do tych samych prawa przepisów, sprawę, podobnież osądził, a Sąd Appellacyiny wyrok pierwszéy Instancyi całkowicie potwierdził.

Przeciw temu wyrokowi skargę swą strona rekursuiąca następuiącym popiera wywodem:

Mniema nayprzód: iż Sąd wyrokuiący obraził Art. 1728. i 1741. Kodexu Napoleona, z których pierwszy kładzie za obowiązek dzierżawcy płacić umówioną summę, drugi przez wzaiemne uchybienie przyiętym warunkom, kontrakt za rozwiązany uważa; gdy więc powołany umówionéy

kontraktem kaucyi pięćset talarów nie zapłacił, owszem dla niepewności utrzymania się w dzierżawie złożyć onéy wzbraniał się, utracił zatém prawa z kontraktu sobie służące, i Art: 1719. i 1721. Kodexu Napoleona, bez obrazy powyższych Artykułów przez rekursuiącego przytoczonych, do ninieyszéy sprawy stosowanemi bydź nie mogły: — lubo zaś wyrok Appellacyiny wspomina, iż o takowe uchybienie kontraktowi Gerard Gley Jana Borowskiego nieskarżąc, iuż prawo skarżenia utracił, przecież nie sądzi rekursuiący, iżby w całym Tytule XX. Xięgi III. Kodexu Napoleona takowa preskrypcya mieysce mieć mogła, zwłaszcza gdy rzecz tę we wszystkich instancyach wnosił;

Przytacza daléy, mylną zasadę wyroku zaskarżonego, w któréy Sąd Appellacyiny uważał rekursuiącego, iakoby ten nie zapłaciwszy Antoniemu Figiettemu resztuiącéy Summy za prawo do Wóytostwa Kęszyc, istotnie mu też Woytostwo przedał, i stąd był obowiązany do koniecznych teraz powołanemu wynagrodzeń. Jle zdaniem rekursuiącego zasada takowa przeciwna iest Art. 1582. Kodexu Napoleona, tyle Art. 1746. tegoż Kodexu niewłaściwie zastosowany.

Lecz gdyby nawet Artykuł ten mógł służyć do ninieyszego przypadku, dowieść usiłuie strona rekursuiąca widoczną iego obrazę, w przysądzeniu za rzecz iedną podwóynych wynagrodzeń, gdy Sąd nietylko bonifikacyą, do dzierżaw wieyskich na mocy Art. 1746. stosuiącą się, lecz zesłanie Kommisyi na grunt w celu wynalezienia innych pretensyi zawyrokował. Aby się przekonać, mówi rekursuiący, że bonifikacya podwóyna, w żaden sposób, nawet przypuściwszy przedaż, prawnie nakazaną bydź nie może, dosyć iest zwrócić uwagę na Art: 1747. który okazuie, że prawodawca postanowiwszy pewne ogólne prawidła co do wynagrodzenia dzierżawców wieyskich, stanowi co do rękodzielni, i innych założeń znacznych potrzebuiących nakładów, aby wynagrodzenie ocenioném było przez biegłych.

Na tym wywodzie opiera strona rekursuiąca swóy wniosek, żądaiąc iżby wyrok zaskarżony na mocy Artykułu 10. pod liczbą I. Organizacyi Sądu Kassacyinego skassowanym został. —

Po wysłuchaniu rapportu Kommissyi Podań i Instrukcyi oraz wniosków Królewskiego przy Sądzie swoim Prokuratora, który uznaiąc powody przez rekursuiącego przywiedzione za zgodne z prawem, domaga się równie skassowania zaskarżonego wyroku.

SĄD KASSACYINY

zważywszy
iż w kontrakcie dzierżawnym nie był oznaczony termin wypłaty kaucyi w summie pięćset talarów, a rekursuiący przez ciąg dwuletniéy powołanego dzierżawy, o takową wypłatę nie dopominał się, a przeto kontrakt ze strony dzierżawcy złamanym nie został;

zważywszy
iż mylne zastosowanie Art. 1746. Kodexu Napoleona do ninieyszego przypadku, nie stanowi powodu do Kassacyi, gdy nie zachodzi obraza wyraźnego prawa;

zważywszy nakoniec
iż Sąd wyrokuiący nie przyznał w istocie powołanemu podwóynego wynagrodzenia, gdyż wyrachowanie trzeciéy części czteroletniéy dzierżawy, iest tylko wynagrodzeniem za iéy utratę, wyznaczenie zaś Kommissyi miało tylko za cel zwrócenie mu iego własności;

Rekurs Ludwika Xiążęcia d'Eckmüchl Marszałka Państwa Francuzkiego na początku wymieniony przeciw Janowi Borowskiemu, niestawaiącemu, zaocznie rozsądzaiąc, tenże Rekurs odrzuca — Summę dwadzieścia pięć złotych od wpisu w papierze stęplowanym złożoną utwierdza, takąż summę równie w stęplowanym papierze od ninieyszego wyroku przez rekursuiącego opłaconą mieć chce, tegoż na powrócenie kosztów powołanemu, i stosownie do Art. 58. Organizacyi Kassacyinéy na zapłacenie grzywien na fundusz ubogich w summie sto pięćdziesiąt złotych skazuie — mocą ninieyszego wyroku.

Wydrukować (podpisano) J. Łuszczewski Zast. Pr.
Felix Łubieński (L.S.) L. Osiński Pisarz S. K.
Minister Sprawiedliwości.

Zgodno z Oryginałem
(L. S.) *Antoni Joneman*
Sekretarz Jeneralny.